

2014. december 17. szerda

Készíts magadnak egy bögre teát, és ülj le egy kényelmes fotelbe. Képzeld el, hogy egy havas tájon át vezet az utad. Ropog a hó a lábaid alatt, körülötted fehérbe burkolózott a táj. Egyedül sétálsz, most van időd magadra. Egyszer csak megállsz, és hallgatód a csöndet. A várakozás csöndjét. Átgondolhatod, hogy micsoda/kicsoda az, amire/akire igazán vársz. Hova tart ez az út, amin elindultál? Adventben összekaparjuk magunkat, elgondolkozunk a hideg, késő-őszi esteiken, hogy hova is robogunk a mókuseréken. Kin gázolunk át nap, mint nap, vagy éppen kinek a nyomorúságán igyekszünk segíteni. Melyik régi baráttal nem beszélünk már hónapok óta, melyik családtagot látogattuk meg legrégebben. Összegyűjtjük a bátorságunkat és felvesszük a telefont, felhívjuk őket, esetleg tollat ragadunk és egy képeslap erejéig rájuk figyelünk. Az advent ilyen kicsi, egymás felé tett lépésekből is áll. Hogy aztán valóban legyen mivel büszkélkedni, és ajándékként letenni Krisztus jászola elé.

Kis Kata (Tokaj) és Révai Mátyás

